

[Lilli Gyldenkilde]

Nu er det jo sådan, at socialistisk folkeparti ugerne blander sig i overenskomsterne, men jeg synes alligevel, det er spændende, når Dansk Arbejdsgiverforening tager en beslutning, der lyder: nu modregner vi. Så har det interesse at få at vide, hvad finansministeren, som er arbejdsgiversiden for det offentlige, siger til det. For hvis der er en fast ramme på 4 pct. og den ene part siger: vi bruger kun de 3, for vi vil modregne, så kan jeg ikke få andet ud af det, end at så burde det være sådan, at der var mere til finansministeren, men det kan jeg forstå at der i hvert fald ikke er.

Så vil jeg yderligere sige, at hvis arbejdsgiverne kan tillade sig at modregne på den måde, hvor meget kan lønmodtagerne så egentlig ikke tillade sig at modregne, når man tænker på, hvilke nedskæringer – jeg tror nok, regeringen foretrækker at bruge ordet besparelser – der er pålagt dem i de kommende år? Vi har fået eksempler, der siger, at nogle kan risikere bare på et enkelt sparepunkt, nemlig vejrligsbestemmelserne – hvis de samtidig er gift med den i denne sammenhæng forkerte kone, som får supplerende daghjælp – at familien vil miste op til 50.000 kr. Indgår den slags ting overhovedet ikke i overvejelserne vedrørende disse rammer?

Finansministeren (Christophersen):

Jeg vil bare gentage, at jeg ikke vil blande mig i det private arbejdsmarkeds forhandlinger. Dansk Arbejdsgiverforening og fagbevægelsen må for min skyld stille tingene op, som de vil; de kender jo regeringens holdning. Vi har klart understreget – det skete i åbningstalen – hvad vi mener er en samfundsøkonomisk forsvarlig ramme. Hvordan de vil argumentere, og hvilke krav de vil formulere, interesserer os ikke – under forudsætning af, at resultatet falder sådan ud, at samfundet kan leve med det; så kan vi selvfølgelig alle sammen være interesserede i det.

For så vidt angår de offentlige forhandlinger tror jeg, det rigtige må være, at jeg gør, ligesom alle andre lønningministre har gjort: sætter mig ved forhandlingsbordet og fører forhandlingerne dér; det er det eneste sted, de kan føres. Det forudsætter også, at man er i stand til at lytte og derefter formulere sine synspunkter, og jeg vil ikke her i dag begynde at gå nærmere ind på, hvordan

de 4 pct. skal bruges, eller om de overhovedet skal bruges. Jeg understreger bare, at det er en maksimumsramme, vi har sat, og så har jeg ikke mere at sige om det spørgsmål.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er jo lidt kedeligt at måtte konstatere også i anden omgang, at der rent faktisk intet svar kommer, for det ville være rart, om man dog i det mindste kunne få lidt udtalelser om disse ting.

Når jeg drager sådanne eksempler frem, som jeg gjorde i mit tidligere indlæg, på, hvad det her vil koste, er det jo ikke noget, jeg gør bare for at tage frem for Gud ved hvilken gang, hvad dette vil koste en lønmodtager. Det er jo, fordi det, såfremt der ikke bliver kigget på disse rammer, når der laves bestemmelser herinde, vil få betydning fremover, sådan at forstå, at hvis ikke der pilles ved de rammer og vejrligsbestemmelserne f.eks. skal dækkes af arbejdsgiverne, så siger det sig selv, at lønmodtagernes samlede ramme for, hvad de kan få ved disse overenskomster, bliver berørt af, at man laver nogle overenskomster på vejrligsområdet.

Mit sidste spørgsmål skal derfor være: indgår dette overhovedet ikke i det, man sidder og foretager sig i disse tider?

Finansministeren (Christophersen):

Nu skal vi jo ikke glemme, at det, som er formålet med regeringens indkomstpolitik, er at skabe en bedre beskæftigelsessituation, det vil jeg dog gerne understrege.

Fru Lilli Gyldenkilde fremstiller det, som om det er en meget, meget stor ulykke, vi står og kigger på. Det er i virkeligheden en meget stor lykke, hvis der kan komme en forsvarlig overenskomstløsning ud af det hele, fordi det giver mulighed for bedre beskæftigelse i de kommende år. Hvis ikke det lykkes, hvis man ikke holder sig inden for de givne rammer, vil fru Lilli Gyldenkilde og jeg og alle andre medlemmer i salen jo stå med et endnu større antal arbejdsløse, som det bliver endnu vanskeligere at give rimelige levevilkår, så vi skal minsandten ikke beklage os over, at nogle anstrenger sig for at respektere rammen. Vi skal tværtimod håbe, at så mange som muligt kan se fornuften og fremtiden i at leve op til den anbefaling, regeringen har givet.